

Sobre el respecte i altres filosofies de tocador

Autor Ismael Llagostera
viernes, 15 de diciembre de 2006
Modificado el lunes, 08 de enero de 2007

Un amic -dic amic, que no conegut- de reco-neguda militància catòlica, es va molestar educadament quan vaig comparar el “club” dels catòlics amb un “club” gastronòmic. És –va assegurar-me- “una ofensa, que considero involuntària, pero una ofensa”

El debat sobre la presència de la religió –de les religions- a les escoles em sembla senzillament absurd, i que em perdonin uns i altres; vull dir defensors i detractors. A voltes tenim una tendència suïcida a convertir en tema de controvèrsia allò que no pot resultar, a priori, controvertit, per la senzilla raó que ja està resolt abans de plantejar-se. La carta magna que, de moment, és el referent a seguir entre tots els pobles d’aquest conglomerat de nacions que alguns s’entesten a anomenar Espanya, i d’altres, més afinats, les Espanyes, assegura sense ombra de dubte que l’Estat és aconfessional, la qual cosa vol dir, agradi o no, que oficialment no hi ha cap religió i que, per tant, tothom té dret a “apuntar-se” a aquella que li sembli escaient als seus desitjos, necessitats o tendències, que no és –sigui dit de passada- mal principi de filosofia democràtica.

En conseqüència, si un vol que els seus fills siguin educats en base a determinats principis religiosos -siguin els que siguin- no ha de tenir cap inconvenient pràctic a portar-los a una escola que els imparteixi i que, aquí tenim la clau de tot plegat, forçosa i ineludiblemnet haurà de ser privada, o sigui, a “costes pròpies”. Dit més planerament: les escoles públiques o concertades han de mantenir-se, per definició constitucional, al marge de la confessionalitat religiosa dels ciutadans i ciutadanes, que és de lliure elecció.

Estem en un moment en què el major nivell cultural de la població i l’innegable augment de llibertats individuals han permès allunyar-nos d’una societat teocèntrica –definitivament arcaica malgrat alguns intents foranis en sentit contrari, defensats per alguns innocents ignorants autòctons ben intencionats- i no és el cas de fer marxa enrera.

La llibertat és difícil de definir, i potser molt més difícil encara de dur a la pràctica, però se m’acut que “fes i deixa fer” amb aquell límit establert per no sé quin filòsof del dret que mantenia el principi de “la meua llibertat acaba on comença la llibertat dels altres”;, no seria un mal intent.

Les religions existeixen, i aquest és un fet innegable, però en una societat de lliure-pensadors haurien de mantenir-se presents només, i en tot cas, en l’àmbit estrictament personal i íntim: no institucionalitzar-se ni tan sols indirectament.

No crec que sigui una falta de respecte pensar i fins i tot mantenir per escrit que no hi ha absolutament cap raó per assegurar que la fe que cadascú atresori és més important que qualque altra activitat humana; o és que els membres honorables d’un club gastronòmic no es mereixen respecte, amic meu?